

Багряний зріз. Сім історій про смерть і книжки

Поліна Кулакова

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Анастасія Нікуліна Зроби мені страшно

1

— Що б ти порадила тим, хто теж хоче стати блогером? Якісь інсайти з власного досвіду?

Хлопчина з нашивкою двох котячих лап на сорочці підсунув пухнастий мікрофон ближче до Мілки. Мілка покивала, намагаючись зручніше перехопити букет, який шипами чіплявся за поділ короткої білої сукні. Одразу пригадалися ролики по сто-двісті переглядів, тіньовий бан, незрозумілі блокування відео, сльози через злі коментарі, нестача ідей, фідбеку та друзів, вигорання, бажання здатися й покинути блог. Але все це врешті привело її сюди: п'ять років бентежного блогерського життя й перші омріяні сто тисяч. Хоч вона сама досі до кінця в це не вірила.

Приватна вечірка на честь Чорної ластівки була в самому розпалі. Організатори відділили простору ділянку у львівському парку Франка стрічками й дерев'яними перегородками. Над головами розвісили гірлянди-ліхтарики з теплим жовтим світлом. Поруч із діджейським пультом на подіумі виблискувала неонем барна стійка із закусками та коктейлями із вафельними книжечками, обабіч — кілька фотозон від блогерської агенції та літстудії, які виступали спонсорами події.

Офіційна частина з вітаннями й подяками вже завершилась, гості розбились на невеличкі зграйки для ближчого знайомства й приватних розмов під фоновий мікс на «Gangsta» Kehlani. Сама Мілка разом з кількома блогерами вмостилась на м'яких кріслах під книжковою аркою із живими квітами, які наче проростали зі сторінок.

Зараз розмову вів Сергій, двадцять тисяч підписників у тіктоці. Київський блогер, який проводив спільні читання містичних міських легенд у компанії двох величезних мейнкунів. Як же звався

його блог? Catbook? Bookcat? Точно — Boo-cat! Мілка розслаблено поклала руку на м'який підлокітник крісла.

— Перш за все треба бути чесним. Не прикидатися ідеальним, показувати темну сторону свого життя. Коли я вперше поділилась історією про тата, — Мілка намагалась промовити це слово рівним голосом, але той все одно зрадницьки стрибнув на тон вище, — то зрозуміла, що блог — це моя сила, важливо не боятися показувати себе справжнім.

Сергій напружився:

— Батьків не обирають, але... Підіймати руку на малу дитину. Аж трусить, як уявляю. Та блін! Це ж яким треба бути мудра... Ай, туди йому і дорога. Вибач. Вибач, що знову нагадую.

— Я давно все переступила.

Спробувавши всміхнутися, Мілка перевела тему:

— Щодо порад по блогу — знайдіть людину, яка буде вас підтримувати, — відшукала очима брюнетку у худі з написом Nice to read you, яка вела зйомку на телефоні зі стабілізатора. — А ще... можна завести кота. Або двох, — Мілка стишила голос, ловлячи погляд Сергія. — Мені днями писав один класний бренд кормів, нагадайся в директі, я тобі скину пропозицію на рекламу.

— Мілко, ти диво. Я напишу, дякую, — губи Сергія розтягнулися в усмішці. Він дістав з-за свого крісла чорний пакет, поцяткований милими привидами. — До речі, ти казала, що хочеш розширити бібліотеку книжками українських авторів. Ось, це тобі. Тут усе наймістичніше!

Мілка зазирнула в пакет, вихоплюючи прізвища на палітурках згори: Орловська, Дуленко, Пономаренко, Мельник, Завара.

— Божечки, я про це один раз сказала на ефірі, а ти запам'ятав, так приємно! Дякую! Дарка в мене половину одразу забере читати, — Мілка помахала пакетом у бік камери й потягнулась обійняти Сергія вільною рукою.

— Радий, що подобається. Вони всі з автографами, — Сергій намагався ще щось додати, але його перебила худенька дівчина в чорному.

— Мілко, у тебе справді нелегка доля, але Злата... Це просто шок...

Позаду почувся дзенькіт розбитого скла і швидкі вибачення. Мілка здригнулась, пригадуючи трагічний голос диктора на відео: «Тіло безвісти зниклої дівчинки знайшли біля закинutoї будови на Львівщині. Її вбивця наклав на себе руки невдовзі після рішення суду. Правди про те, що сталося того злочасного дня, ми так і не дізнаємось». Мілка важко зітхнула, відтворюючи в голові, як вперше відкрила страшний ролик, і врешті сфокусувалась на блогерці.

Таміла. Тридцять п'ять тисяч. Фотографка, власниця надзвичайно естетичного книжкового блогу. Reading core.

— Злата була моїм найболючішим спогадом. І, мабуть, єдиним, яким я не збиралась ділитися. Було страшно, звісно, було. Але коли я побачила це відео, зрозуміла, що мушу, просто мушу про це сказати. І знаєш, стало легше. Коли розповідаєш те, що тебе мучить, завжди легше.

— Ми всі дуже співчуваємо тобі, — Сергій знову підсунув пухнастий мікрофон. — Можна делікатне питання?

Мілка спробувала розслабити плечі.

— Так, звісно.

— Якби ти знову опинилась там, у цей страшний день, ти б вчинила так само? Знову спробувала б урятувати подругу?

— Так. Так! Я б зробила це сотні разів. Шкода, що мені не вдалося.

— Не звинувачуй себе, — Таміла потягнулась до її плеча. — Ти була лише дитиною.

— Я знаю, — Мілка смикнулась від доторку. — Знаю. — Її пальці намацали бутон ніжної троянди, розриваючи його серединку довгими гострими нігтями.

— Я захоплююсь тобою, твоєю силою і сміливістю. Ти — доказ того, як така тендітна дівчина може стільки всього пережити й не зламатися. Кредо твого блогу досить іронічне: «зроби мені страшно», але, здається, після всіх твоїх історій і досвіду тебе складно налякати. Це справді так?

— Життя завжди страшніше за вигадки. Але в мене все-таки книжковий блог. Якщо хочете мене налякати — напишіть книжку і я її прочитаю. І чесно скажу, чи було мені страшно.

— Дякую за інтерв'ю, — Таміла відклала телефон і зняла кришку з об'єктива камери. — Маємо ще кілька хвилин? Ця арка неймовірна, хочу тебе в ній сфоткати!

— Так, я тільки за! — Мілка усміхнулась, позуючи для фото. Вона вже знала, як вийде на світлинах: відточена стійка для робочої лівої сторони, сяйво ліхтариків на золотистому волоссі, ніжний, трохи замріяний погляд, тонка сукня облягає груди і відкриває стрункі ноги на підборах.

— Мілко, трішки припідніми поділ, щоб і твою троянду було видно, — попросила Таміла, наводячи фокус на татуювання на стегні Мілки. — Ага, супер, дякую! Камера тебе любить, фотки будуть розкішні!

Брюнетка в худі підійшла ближче, знімаючи збоку фотосесію дівчат. Мілка обійняла Тамілу й пообіцяла повернутись до решти пізніше.

— І-і-і... завершили, — Дарка опустила стабілізатор, вимкнувши ефір. — Гарно впоралась, ластівко. Молодчинка! Тридцятка на ефірі. Гарна конверсія. Давай сюди ці квіти, певно, всі пальці вже собі ними сколола!

Мілка передала букет Дарці, киваючи знайомим:

— Дякую, що прийшли!

Вона взяла вологу серветку, завбачливо простягнуту помічницею, і промокнула подряпини на пальцях. У її обличчя ткнувся келих, і дівчина сахнулась.

— Твої пе-ші с-сто тисч... Мілк! Нам вс-м до т-тебе, як до не..ба. Але! Якби не та істо-рія, ти б, ти би хрі-ін... — рудий хлопець вже ледве ворухив язиком. Не втримав рівноваги й упав мішком їй в обійми. — Так піднялася б, не-е-е? Хайп, воно, воно та-аке...

Тимур, п'ятдесят вісім тисяч. Скандали, інтриги, гучні срачі й найбільші плітки про книжковий ринок.

— Як скажеш, — Мілка ледве втримала хлопця.

— Давай я, — Дарка підхопила Тимура під іншу руку.

— Не тле, не тре-ба. С-сам, я, сса...

Мілка з вдячністю кивнула, і вони удвох відбуксували тіло Тимура — розум якого, вочевидь, залишився на дні далеко не першого келиха — на м'яке крісло-подушку. Хлопець розвалився на ньому безвольним желе, але продовжував щось мляво плести уже в бік дерева, біля якого й примостилось крісло. Мілка гмикнула, помітивши, як скандального блогера вже нишком сфоткало кілька телефонів і камер.

— Як ти? — помічниця уважно дивилась на Мілку.

— Ноги втомились.

Дарка кивнула й мовчки витягла з наплічника пару мартінсів і шкарпетки.

— Ти моє спасіння, — Мілка скинула босоніжки, пірнула в м'яку тканину й почала зашнуровувати взуття, постогнуючи від задоволення.

— Візьми. — Помічниця простягнула Мілці джинсовку. Мілка вдячно кивнула, одягаючи куртку, — у серпневий вечір поволі заповзала прохолода.

— Доставку я замовила. — Дарка кивнула на гору подарунків. — Розпаковувати сьогодні ти не будеш. Змарнуємо інфопривід. Ти поїла? Знаю, що не поїла. Скоро будуть твої улюблені брускети з прошуто. — Помічниця змірила Мілку поглядом. — Так, що за субтитри на обличчі? Про що думаєш?

Дівчина зітхнула.

— Думаєш, це точно гарна ідея? Досі не впевнена, чи варто було лишати той коментар.

Помічниця взяла Мілку за руку і впевнено промовила:

— Так, відставити сумніви! Ми вже все проговорили. Я поруч, а хейтери — це чорний піар, тому теж працюють на нас.

— Дякую, — прошепотіла Мілка, притулившись чолом до плеча Дарки. — Що б я без тебе робила?

— Була б не такою крутою блогеркою? — Дарка дістала планшет і щось на ньому поклацала. — Завтра в тебе зйомки для журналу, розпаковка новинок від видавництва і спільнодопис із проєктом «Своя полиця». Наступного тижня модеруєш трилер авторки з Бучі. Анна Стаднік. Електронна версія вже в тебе на пошті. Ти пам'ятаєш?

— Тепер так.

— Угу, і треба зняти ще той трендовий танець. От тільки твій партнер... — Дарка із сумнівом дивилась на вгашеного Тимура. — Не дуже в кондиції.

Мілка дістала телефон, але той показував низький заряд. Помічниця цокнула язиком:

— Дай сюди, кину на зарядку.

— Краще скажи, коли твій загадковий мен прийде?

Мілка вдоволено примружилась, спостерігаючи, як зосереджене ділове обличчя Дарки перетворюється на мемну котячу мордочку.

— Скоро, — заміряно усміхнулася Дарка. — Сьогодні я вас нарешті познайомлю.

— Не можу дочекатися, а то не ясно, у чиїх руках моя дорогоцінна помічниця.

— У міцних і красивих, — відмахнулась та. — Тобі теж про такі час задуматися. А то на самих книжкових бойфрендах далеко не виїдеш.

— Слухаюсь.

— Ще б ти не слухалась, — пробурчала Дарка. — Я поки відійду, поговорю з Літосвітою, вони хотіли від тебе лекцію із самобрендингу. І потім маю зустріти доставку.

— Лекцію?

— Так, і в тебе буде чудова лекція, ми все підготуємо.

— Добре...

— Ось, — Дарка підхопила келих з просеко. — Твоє завдання на наступну годину — розважитись. Випий, відпочинь. Потанцюй. Давай-давай!

— Єс, мам!

Дарка схвально кивнула й розчинилась серед гостей. Вона вміла ставати непомітною, коли сама не залишала без уваги жодної дрібниці. Ідеальна помічниця для ідеальної блогерки. З'явилася в її житті випадково, як і все найприємніше, і взяла на себе величезну кількість роботи. Вони зустрілись у книгарні, коли Мілка знімала огляд новинок для свого вже тридцятип'ятитисячного блогу. Дарка її впізнала, попросила селфі, запропонувала побути живим штативом, а потім ще й сама знялась у відео. А за рік спільної роботи Мілка вже й не уявляла своє життя без неї. Як називалась доленосна книжка, за якою Дарка тоді зайшла? Здається, «Ніщо із цього не правда»?

Мілка відчула під пальцями вологу прохолоду келиха. Зробивши кілька ковтків сухого вина, сперлась на поручні. Біля бару точились розмови про колаборації, рекламу, перемивались кісточки недобросовісним партнерам і конкурентам, активно

знімалися тіктоки, клацали спалахи. Зрештою, жодна блогерська вечірка ніколи не була лише розважальною.

Погляд Мілки зачепився за високого хлопця, який стояв трохи осторонь. Темні джинси, чорна сорочка, у вусі виблискувала сріблом сережка. Він дивився ніби на все одразу й водночас лише на неї. Як там сказала Дарка? Розважитись? Познайтись?

Цікавість спалахнула всередині, наче вогник. Вона, звісно, бачила список гостей і знала, хто має прийти. Після опублікованої історії про Злату помічниця наполягала на підвищеній уважності щодо тих, з ким, коли і як спілкується Мілка. Але цього гостя вона не пам'ятала. А тому мала терміново дізнатися, хто він. Мілка підійшла ближче й помітила, що в руках хлопець крутить пишну троянду з біло-рожевими пелюстками.

— Це ж Герцогиня Крістіана? — Мілка кивнула на квітку, зупиняючись поруч.

— Розбираєшся у квітах? — голос у незнайомця був низьким й приємно-мелодійним. Мілка зрозуміла, що хоче, щоб він говорив довше.

Цьому хлопцеві пасував би естетичний блог і платні прямі ефіри, де він читав би вголос гарячі сцени. І мінімум п'ятдесят тисяч підписників.

Мілка усміхнулась:

— У своїх улюблених — так. Навіть татушку з нею набила, — дівчина затнулась, зрозумівши, що чомусь нервує. — То вона для мене чи як?

— Звісно, — хлопець простягнув їй троянду. Мілка сахнулась, ледь скривившись, коли шипи торкнулись свіжих подряпин.

— Ці шипи завжди все псують, вибач, — хлопець забрав квітку і відклав її на дерев'яну перегородку. — Все, ти в безпеці.

— Мило з твого боку, — дівчина сховала долоні за спиною, розглядаючи незнайомця. Зблизька Мілка зауважила його гладеньке

обличчя із чіткою лінією підборіддя і потай потішилася, що він чисто поголений, бо хоч бороди зараз були в тренді, їй були не до смаку.

— Мілко, ходи до нас! Я знайшла відос, який нам треба зняти!

Дівчина обернулась на компанію приятелів, що махала їй. Жестом показала, що підійде пізніше. Хлопець схилив голову набік, прислухаючись до нового сету, у який вплітався Arctic Monkeys “I wanna be yours”, і простягнув їй руку.

— Потанцюємо?

Мілка спіймала себе на думці, що хлопець і звучить, і навіть трохи поводить, як книжковий персонаж. Тільки не кажіть, що зараз він поведе її у вальсі, бо вона подумає, що це їй сниться. А ще його манері хотілося підіграти, наче стати героїнею красивої історії в реальності.

— Я не проти.

Мілка вклала свою долоню в його. Ніжний потиск, тепла рука опустилась їй на талію. Хлопець кілька разів прокрутив її, притиснув до себе, але обережно, даючи свободу піти будь-якої миті. А от і заміна п'яному Тимуру. Якщо, звісно, цей погодиться знятись у відео. Мілка усміхнулась, уявляючи перегляди. Він точно пасуватиме їй у кадрі. Можна буде подати це як історію про таємничого незнайомця, який давно стежив за блогеркою і от нарешті наважився познайомитися. Інтро, їхні обличчя крупним планом, музика на фоні. Ця пасуватиме. Ідеальний початок лавсторії. Але краще порадитися з Даркою, вона точно знатиме, як це розповісти.

— Про що задумалась, ластівко? — голос хлопця оксамитово прозвучав біля вуха.

Мілка ковзнула поглядом по його губах. Не надто пухких, не надто тонких. Спокусливих. Зглитнула.

— Ти знаєш, хто я, а сам так і не назвався.

— Ти не питала.

— Гаразд, як тебе звати?

— Артур.

Чудове ім'я для книжкового бойфренда. Позаду гучно заграла Vielleicht Vielleicht, у яку одразу вмішалися захоплені крики. Артур повільно, ніби нехотячи, чи це не хотілось їй самій, випустив Мілку з обіймів.

— Прогуляємось?

Дівчина озирнулась. Блогери витанцьовували під рейв, знімаючи себе на фронталки телефонів. Бармени розливали чергові коктейлі. Дарки ніде не було видно. Мілка обернулась до Артура. Він досі тримав руку простягнутою. Дівчина знову вклала пальці в його долоню, відмічаючи про себе, як приємно вони в неї лягають, наче завжди пасували.

Хлопець узяв троянду й повів дівчину в парк. Ліхтарі на алеї тьмяно світили, викреслюючи химерні тіні дерев.

— То ти теж блогер? — спробувала промацати ситуацію Мілка.

— Схожий?

Мілка гмикнула, підмічаючи, що їй подобаються його таємничі репліки.

— Думаю, тоді ти б мені точно попався в рекомендаціях. І думаю, ти мав би купу підписників. Точніше — підписниць. У тебе всі дані для цього є.

Артур кинув зацікавлений погляд:

— Це ти так кажеш мені, що я привабливий?

— Конвенційно привабливий, — кивнула Мілка. — Це лише констатація факту. У мене вже око набите, я знаю, що кажу.

Артур хитнув головою.

— Ні, я не блогер. Соцмережі, звісно, маю, але сам нічого не пишу.

— Тобто ти лише глядач?

Мілка потягнула Артура до бордюру і тепер крокувала по підвищенню. Хоча все одно залишалася нижчою від нього.

— Спостерігач.

— Звучить трохи лячно, — Мілка скоса глянула на хлопця.

— За тобою спостерігає сто тисяч таких, як я, — Артур звів брову. — Це ж тебе не лякає?

Дівчина розсміялась.

— Це мені подобається. Хоч я й не завжди можу показати в блозі все, що хочу.

— А як ти розділяєш блог і реальність?

— Блог — це шматочок мого життя. У реальності — все життя.

— Як твій спостерігач, маю зазначити, що ти чимало висвітлюєш у блозі. Але одне діло бачити тебе на екрані — і зовсім інше бути з тобою отак поруч. У реальності.

— І як тобі ця реальність? — Мілка заправила волосся за вухо, ловлячи погляд темних очей. Артур підморгнув їй.

— Мені вона до біса подобається.

Типова фраза книжкового бойфренда. У житті це звучало не так, як на сторінках. З реальними бойфрендами в Мілки не складалось серйозних стосунків. Кілька побачень — і розбігались. Багато кому не подобалась її публічність, хтось ревнував до її зйомок з іншими хлопцями. Певний час Мілку шиперили з Яном, засновником київського блогхаусу Банди, після спільних зйомок у гумористичному ютуб-шоу. Але романтикою там навіть не пахло, лише показовими ревностями його дівчини-пранкерки Тріші із цього ж блогхаусу. Загадковість й нетипова поведінка Артура вабили Мілку. Може, цього разу це саме те, що їй потрібно?

Артур зупинився й потягнув Мілку до себе, закружлявши. Дівчина опинилась спиною біля дерева, відчула жорстку, проте ще теплу від сонячного дня кору. Артур підійшов ближче. Його вуста вигинались в усмішці й цього разу та не зникла одразу. Мілка

мимоволі затримала погляд на губах хлопця. Йому пасувала ця прихована усмішка. Ніби запрошення до чогось більшого. Мілка підвела очі, зустріла його уважний погляд. У темних очах віддзеркалювались ліхтарики.

— У тебе світлячки в очах. — Вона подалась уперед, щоб краще розгледіти теплі золоті іскорки.

— Бо я дивлюсь на тебе, — він ковзнув губами по її руці, переплітаючи їхні пальці. — Якби в тебе була можливість зараз опинитись у будь-якому місці, що б ти обрала?

— Цей парк. Я обрала б опинитись тут, — прошепотіла Мілка. Його запах огортав її. Хотілося забути про весь світ навколо й притулитись до стовбура так, ніби ноги були готові от-от підкошитися.

— Радий це чути, ластівко.

Мілка прошепотіла питання, яке мучило її від початку зустрічі:

— Може, це звучить дивно, але ти погодився б знятися в моєму блозі?

— Залюбки, — легко погодився хлопець, і Мілка відчувала, як її затоплює задоволенням. — Але спершу я хотів би насолодитися нашою реальністю.

Мілка бачила з-під опущених вій, як рука Артура потягнулась до її обличчя, і відчула ніжний дотик до щоки. Зазвичай Мілка не цілувалась із першим-ліпшим, але цей був настільки звабливим, що розум відмовився працювати. Він відгорнув волосся з її плеча. Провів носом по шиї. Подих хлопця гаряче лоскотав шкіру. Мілка мимоволі заплющила очі, відчувши, як рука Артура погладила стегно там, де починалася коротка сукня. Його груди зіштовхнулись з її, не дозволяючи поворухнутись. Відчула, як троянда ковзнула по ногах. Артур затиснув її коліно ногами, подавшись вперед, припав до шиї поцілунком. Троянда вколола стегно, і дівчина смикнулась від несподіванки й зойкнула. На мить здалось, ніби з його

поцілунком її тілом розливається солодка втома. Його волосся лоскотало щоку, а пальці стискали талію. Мілка спробувала підняти повіки, але натомість відчула, як легке запаморочення затягує її все глибше. Дівчина глибоко вдихнула, намагаючись прийти до тями, але Артур підсунувся ще ближче — і вона загубилась у його обіймах.

2

TikTok. 6 червня. Прямий ефір @chorna_lastivka

...чому я зараз плачу? Бо мої перші обійми з хлопцем, який мені подобався, були схожі на тіскання великого плюшевого ведмедика. Такого мені приніс Миколай. Плюшевий, величезний, у мій зріст. Мені тоді було шість.

Рома й сам був схожий на ведмедика. Кучерявий, з м'яким животом і широкими плечима. Старший на два роки, новенький у нашому спальному дворіку, дуже тихий і сором'язливий. А ще постійно жував свої улюблені ведмежачі желейки. Обіймати його було тепло.

Рома переїхав у квартиру на поверх вище і одразу влився в нашу компанію, яка постійно то лазила по деревах, то робила підкоп під важкими бетонними плитами, то влаштовувала коронації коту-безхатку Маркізу. На мене Рома багато уваги не звертав, коли поруч були активніші й більш бойові дівчата, доки я не звалилась з дерева й не розсікла лікоть. Рома тоді відвів мене додому, витер сльози, а ще розповів казку, яку прочитав у книжці. Від його уваги я розтанула, як желейка в мікрохвильовці. Але лікті швидко загоїлись і Рома знову віддалився. Згодом я навіть спеціально десь намагалась вдаритись, щоб знову опинитись у центрі його уваги. Не робіть так!

...

Поліна Кулакова. Багряний зріз. Сім історій про смерть і книжки — ознайомчий фрагмент

Далі — у повній книжці «Багряний зріз. Сім історій про смерть і книжки».
nashaknyga.com.ua